

Critics Point

2018

Ντοϋο «Συμφορά»: Γιούρι Ρέβιτς (βιολί)
-Ευγενία Παπαδήμα (πιάνο), ἐν ΜΜΑ...

Νίκο Μιούλι: «Μάρνι», συμφορά β', λυρική,
παραγωγή «Μέτ...» ἑκατομμυρίων \$!

51/2018.

τοῦ ΓΙΩΡΓΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ.

ΠΟΤΕ, ΜΑ ΠΟΤΕ, ἀκόμη καὶ μετὰ μισὸν αἰῶνα κριτικῆς, δὲν μπορεῖς νὰ προβλέψεις τί, παρὰ τὰ ὅποια ρόδινα προγνωστικά, σὲ περιμένει ὅταν κλείσουν οἱ πόρτες μιᾶς αἰθούσης. Μετὰ τὴν πρόσφατη ἐμπειρία τῆς ἐκπληκτικῆς ἰταλοαμερικανίδας βιολονίστας **Φραντσέσκα Ντέγκο** [Francesca Dego, γ. 1989], μπήκαμε στὴ ΔΜ, τὸν πιὸ ζεστὸ χῶρο τοῦ ΜΜΑ, μὲ τίς ὠραιότερες προσδοκίες, ἐνισχυμένες καὶ ἀπὸ πρόγραμμα ὅλως ἀσυνήθιστο (βλ. κατωτέρω) καὶ ἀπὸ τὰ ἐκτενέστατα βιογραφικά τοῦ Ντοϋο—ὁ βιολιστῆς κυριολεκτικὰ ξεσαλώνει διαδικτυακῶς. Οἶα ἀπογοήτευσις! Μετὰ τὰ *Τρία Ἰντερμέτζι* γιὰ σόλο πιάνο, τοῦ Μπράμς, ἀπὸ τὴν πιανίστα (!!!), ἐναρκτήριο ἔργο τοῦ β' μέρους, βγήκαμε νόκ-ᾶουτ καὶ φύγαμε, εὐτυχῶς ὄχι σὲ φορεῖο...

Τὸ ντοϋο-συμφορά ὡς ἀπεδείχθη: **Γιούρι Ἀλεξάντροβιτς Ρέβιτς** [Юрий Александрович Ревич, γ. Μόσχα, 1991, νῦν αὐστριακῆς ὑπηκοότητος, προδήλως κάτοικος Βιέννης, πού παίζει σὲ βιολί Στραντιβάριους τοῦ 1709 καὶ τοῦ δάνεισε, λέει, τὸ **Goh Family Foundation** (Ἰδρυμα Οἰκογενείας Γκό, τοῦ σιγγαπουριανοῦ (κινέζου) δισεκατομ-

μυριούχου **Goh Cheng Liang** [κιν. 吴清亮]. Ποῦ, εὐτυχῶς, μᾶς θύμισε πῶς ὅταν μιλοῦμε γιὰ τὰ περίφημα βιολιά τῆς Κρεμόνας, δὲ σκεφτόμαστε συχνὰ καὶ ποιὸς τὰ παίζει. Εὐγενία Παπαδήμα (γ. τοῦλάχιστον 1973, ἀφοῦ, κατὰ τὸ βιογραφικὸ τῆς, πῆρε δίπλωμα στὸ Γκράτς, τὸ 1993, ἄρα μποροῦσε νὰ εἶναι κάλλιστα μαμᾶ τοῦ Γιούρι—ἄνευ σημασίας ὅμως). Πρῶτον καὶ κυριότερον: σὲ ὅλο τὸ ἀ΄ μέρος ὅπου τὸ ὑπέστημεν, τὸ Στραντιβάριους, ἦταν κουρδισμένο κατὰ τι λιγότερο τοῦ 1/4 τοῦ τόνου ψηλότερα ἀπὸ τὸ πιάνο. Ἔβγαζε ἦχο σκληρό, διάτορο, ἀπαρέγκλιτα βιρτουοζίστικο (ὁ πιτσιρίκος πρέπει νὰ εἶναι τυραννόσαυρος *rex* ναρκισσισμοῦ), καὶ ἔπαιρνε... τσουναμικὰ τέμπι, στὰ ὁποῖα τὸν ἀκολουθοῦσε, δίχως στραβοπατήματα, πιανίστα ὀλιγόμουση, μὲ ἦχο μουντὸ, συχνὰ ἀγρίως κοπανιστό, μὲ «ἀντίληψη» ὕφους (ἂν ὑποθέσουμε ὅτι διέθετε καθένας τους ἴχνος ἀπὸ δαῦτο!) ἐκ διαμέτρου ἀντίθετο πρὸς ἐκείνου τοῦ (ἀ)χρήστου τοῦ Στραντιβάριους. Ὅλο τὸ ἀ΄ μέρος στάθηκε ἀφόρητα μαρτύριο ἀκοῆς, μὲ τὰ ἔργα, ἀγνώριστα καὶ ἰσοπεδωμένα. Ὅμοιως ἀγνώριστα καὶ τὰ *Τρία Ἰντερμέτζι*, ἔργο 117, τοῦ Μπράμς ποῦ κυριολεκτικὰ γαλουχήθηκα μαζί τους: ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα μου τὰ ἔπαιζε ἑκατὸ φορές καλλίτερα ἀπὸ τὴν κυρία Π... Παρὰ τὶς κόντρες μας, σταδιακὰ συνειδητοποίησα πόσο θαυμάσια μουσικὸς ἦταν: πτυχίο, (ὄχι δίπλωμα) πιάνου Ὁδείου Ἀθηνῶν μὲ τὸν Ἀντώνιο Σκόκο. Θῦμα τῆς οἰκογενείας καὶ τῶν καιρῶν... Μὴ παρασύρομαι, ὅμως. Καὶ τὰ τρία ἔργα ἀκούστηκαν ἀγνώριστα, τὸ δὲ Ταρτίνι, κυριολεκτικὰ τὸν πῆρε ὁ Διάβολος: νόμιζα ὅτι ἀκούγα κάποιο ἀγνωστο ἔργο... Προκόφιεφ, ποῦ δυσκολευόμουν νὰ κατατάξω χρονολογικά. Τὸ κοπάνισμα τοῦ πιάνου, ἀκούγόταν...διάφωνο, ὅσο δὲ γιὰ τὸ Στραντιβάριους, πράγματι λύσσαξε...

Τὸ **θαυμάσιο** πρόγραμμα-κράχτης μας στὴν ἐκδήλωση, κατὰ τὸ ἔντυπο πρόγραμμα (θὰ καταλάβετε γιατί):

1. ΠΕΡΓΚΟΛΕΖΙ, ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ-ΜΠΑΤΤΙΣΤΑ [**Pergolesi, Giovanni-Battista**, 1710-1736]: *Σονάτα*, γιὰ βιολί καὶ πιάνο, «σὲ μι μείζ., ἀρ. 12». Σὲ δεκαετίες ἀκροαματικῆς πείρας, δὲν ἀκούσα οὔτε μία σύνθεση μουσικῆς δωματίου του, καίτοι ἀναφέρονται μερικές. Προσφιλῆς συνάδελφος μοῦ ἐπεσήμανε ὅτι γιὰ λόγους καθαρὰ ἐμπορικοὺς, πλεῖστα ἔργα τοῦ βενετσιάνου ΝΤΟΜΕΝΙΚΟ ΓΚΑΛΛΟ [**Domenico Gallo**, 1730-1768], τυπώθηκαν ὡς ἔργα...Περγκολέζι. Θῦμα τῆς πλαστοπροσωπείας αὐτῆς, ὄχι σπάνιας τὸ 18ο αἰ., ἔπεσε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἰγκορ Στραβίνσκυ (1882-1971), ὁ ὁποῖος πίστευε ὅτι εἶχε συνθέσει τὸ μονόπρακτο

μπαλλέτο του Πουλτσινέλλα (1920), σὲ θέματα Περγκολέζι ἐνῶ χρησιμοποίησε μουσική...4 ἄλλων συνθετῶν ἐν οἷς καὶ ὁ Γκάλλο! Ὅ,τι τὸ πρόγραμμα (οὐδείς ψόγος!) ἀπέδιδε στὸν Περγκολέζι, πρέπει νὰ ἦταν *διασκευὴ* γιὰ βιολὶ καὶ πιάνο (τρέχα-γύρευε τίνος!) τῆς τελευταίας ἀπὸ τὶς 12 *Τρίο* σονάτες, γιὰ 2 βιολιά (τὸ δεύτερο εἶχε ρόλο μᾶλλον συνοδευτικὸ) καὶ *συνεχὲς βάσιμο* [**basso continuo**], δηλ. τσέμπαλο καὶ βιολοντσέλο τοῦ Γκάλλο! Ὄντως, ἀπὸ αὐτὲς, ἡ ἀρ. 12 εἶναι σὲ μι μείζ. τονικότητα ὄχι πολὺ συχνὴ γιὰ τὴν ἐποχὴ. Τὶ τελικὰ ἀκούσαμε (πάντως διασκευασμένο), ὁ Θεὸς καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ «εὐάρμοστου» (!!!) ντοῦο!

2. ΜΠΕΤΟΒΕΝ, ΛΟΥΝΤΒΙΧ ΒΑΝ [Beethoven, Ludwig van, 1770-1827] : *Σονάτα*, γιὰ βιολὶ καὶ πιάνο, ἀρ. 2, λα μείζ. ἔργο 12/2, τρία μέρη (1798), ἔργο νεανικὸ, τεκμήριο μεγαλοφυΐας, ἀκόμη καὶ σφαγιασμένο.

3. ΤΑΡΤΙΝΙ, ΤΖΟΥΖΕΠΠΕ [Tartini, Giuseppe, 1692-1770]: *Σονάτα* γιὰ βιολὶ καὶ τσέμπαλο (ἐδῶ: πιάνο), ἡ περίφημη *Τρίλλια* τοῦ Διαβόλου, 3 μέρη (1713, σύμφωνα μὲ σωζόμενη μαρτυρία τοῦ συνθέτου· σύμφωνα μὲ μελετητὲς, ἡ ὠριμότητα ὕφους συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς δεκαετίας 1740), 4 (ὄχι 3!) μέρη.

4. ΜΠΡΑΜΣ, ΓΙΟΧΑΝΝΕΣ [Brahms, Johannes, 1833-1897]: *Τρία ἰντερμέδια*, ἔργο 117, γιὰ πιάνο (1892).

5. ΜΠΡΑΜΣ, ΓΙΟΧΑΝΝΕΣ : *Σονάτα* γιὰ βιολὶ καὶ πιάνο ἀρ. 3, ρε ελ., (1886), ἀφιερωμένη στὸ φίλο του ἀρχιμουσικὸ Χάν φὸν Μπύλωβ [Hans von Bülow]. ΔΕΝ ΤΗΝ ΑΚΟΥΣΑΜΕ. Γιὰ νὰ θυμηθοῦμε τὴ μακαρίτισσα Φρανσουάζ Σαγκάν (Françoise Sagan, 1935-2004), ναί, Ἀγαποῦμε τὸν Μπράμς τόσο ὥστε δὲν ἀνεχόμαστε βέβαιο, φεῦ, σφαγιασμό του. Δὲν τὴν ἀκούσαμε.

Υ.Γ. στὸ προσφιλέστατο ἐκδοτικὸ τμήμα τοῦ Μεγάρου: εἶναι ὑποχρεωμένο τὸ ΜΜΑ, νὰ φιλοξενεῖ στὰ προγράμματά του, τὰ ἀτελείωτα κατεβατὰ ἄχρηστων κατὰ κανόνα βιογραφικῶν (τώρα μάλιστα πού ὑπάρχει ἡ *Βικιπαίδεια* ;) Χρειάζονται γενναῖο ψαλλίδι, τέτοιες ναρκισσι-στικές, συνήθως ἀνευ χρονολογιῶν, σχοινοτενεῖς φλυαρίες. Μετροῦν περισσότερο ἀπὸ τὶς ἀπείρως χρησιμότερες χρονολογίες *συνθέσεως* τῶν ἔργων πού, ὅπως διαπιστώνω, πρόσφατα πάψατε νὰ παραθέτετε στὸ καθαυτὸ πρόγραμμα; (ΜΜΑ, αἴθουσα ΔΜ, Δευ. 5.11.2018).

«ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ» ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ: ΝΙΚΟ ΜΙΟΥΛΙ [Nico Dubly, γ. 1981, ὄλως ἀγνώστου μου ὡς τώρα Ἀμερικανοῦ, συνθέτου, λέει (τρομάρα του): Μάρνι [Darnie], ὄπερα, πράξεις 2, κείμ. *Nicholas Wright* κατὰ τὸ ὁμώνυμο μυθιστόρημα (1961) τοῦ Ἄγγλου *Winston Graham* (1908-2002), ἐπίσης ἐμπνεῦσαν στὸν μεγάλο Ἄλφρεντ Χίτσκοκ [Alfred Hitchcock, 1899-1990] τὸ ὁμοίως... ὁμώνυμο κινηματογραφικὸ ἀριστούργημα (1965), πὺ καθ' ὅλες τὶς ἐνδείξεις χρησίμευσε ἀπλῶς ὡς καταναλωτικὸς «κράχτης» παραγωγῆς ἑκατομμυρίων δολλαρίων (βλ. κατωτέρω): ἡ λυρική Μάρνι, κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν, προφανέστατα μόνον κατ' ὄνομα «συγκρίσιμη» μὲ τὸ Χίτσκοκ, ἦταν παραγγελία πρὸς τὸ Μιούλι, τῆς «Μετροπόλιταν Ὀπερα» Νέας Ἰόρκης, σὲ συμπαραγωγή μὲ τὴν *English National Opera*, πὺ τὴν πρωτανέβασε στὶς 19.11.2017, πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο, παρὰ 8 ἡμέρες, ἀπὸ τὴν διατλαντικὴ τῆς ἀναμετάδοση.

Ὡς θαυμαστῆς τοῦ Χίτσκοκ, ἔχω ἰδεῖ (καὶ ἀγαπήσει) πολλές ταινίες του—ὄχι ὅμως ὅλες. Ἔτσι ἔτυχε νὰ ἀγνοῶ τὴ Μάρνι, πὺ ὑπερεξαιρέται ἀπὸ πολλοὺς σινεφίλ. Ὅρισμένοι ὅμως, πὺ γνωρίζουν καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ *Winston Graham*, ἐμφατικὰ ὑπογραμμίζουν ὅτι ἡ ταινία ἐλάχιστα ὀφείλει στὸ βιβλίο. Ἐπὶ πλέον, κατὰ τὸ Διαδίκτυο, ὁ Μιούλι καὶ ὁ λιμπρετίστας μᾶλλον ἀγνόησαν τὴν ταινία καὶ στηρίχθηκαν κυρίως στὸ βιβλίο. Ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἀπαραίτητα, προκειμένου νὰ περιγράψω τὴ χειρότερη καὶ ἐμετικότερη «ὄπερα», λέει, πὺ ἔχω δεῖ στὴ ζωὴ μου—καὶ κάθε ἄλλο παρὰ νέος εἶμαι πιά. ὙΠΟΘΕΣΗ ἐν συνόψει: ἡ Μάρνι εἶναι κόρη πόρνης, πὺ σκοτώνει ἀμέσως μετὰ τὸν τοκετὸ τὸ ὑγιέστατο ἀγοράκι πὺ γέννησε, γιὰ νὰ ἀποφύγει τὶς κακόγλωσσες τῆς χαμογειτονιάς ὅπου ζεῖ καὶ «ἐργάζεται». Ἡ πόρνη φορτώνει στὴ ἀνύποπτη παιδούλα Μάρνι τὸ φόνο: ἔτσι τὸ κορίτσι μεγαλώνει ὑπὸ τὸ βάρος τρομακτικῶν ὑποσυνείδητων ἐνοχῶν. Ἀγνοώντας τί συμβαίνει στὰ τρίςβαθα τῆς ψυχῆς τῆς, ἐξελίσσεται σὲ κλεπτομανῆ, πὺ ἀλλάζει ὀνόματα καὶ ἐξαφανίζεται ὕστερα ἀπὸ κλοπὲς πλουσιῶν ἐπιχειρηματιῶν οἱ ὅποιοι, πειθόμενοι γιὰ τὶς ἱκανότητες καὶ ἐν μέρει ἀπὸ τὴν ὁμορφιά τῆς, τὴν προσλαμβάνουν, ὡς ὑπάλληλο. Στὸν προτελευταῖο τῆς ἐργοδότῃ κ. Στράτ (*Strutt*), ὅπου ἐργαζόταν ὡς μελαχροινῆ, ἀλλ' ἐξαφανίζεται ἀφοῦ ἀδειάσει τὸ χρηματοκιβώτιό του, γνωρίζει τὸν ἐπόμενον προϊστάμενό τῆς Μάρκ Ράτλαντ (*Marc Rutland*), πὺ τοῦ ἐμφανίζεται κατάξανθη. Ἐκεῖνος ὅμως τὴν πιάνει ἐπ' αὐτοφώρω, ἐνῶ προσπαθεῖ νὰ τὸν κλέψει,

καί, ἐρωτευμένος μαζί της τὴ θέτει πρὸ διλήμματος: ἢ τὸν παντρεύεται ἢ τὴν παραδίδει στὴν ἀστυ-νομία. Ἡ Μάρνι, ἐπιλέγει τὸ πρῶτο, ἀλλὰ...δὲν τὸν ἀφήνει νὰ τὴν ἐγγίσει: ὅταν ἐκεῖνος, μετὰ μακρὰν...ἀποχὴ. ἐπιχειρεῖ νὰ τὴ «βιάσει» ἢ Μάρνι ἀνοίγει τὶς φλέβες της ἀλλὰ...σώζεται. Ἐπονται, καρποφόρες ἐπισκέψεις της σὲ ψυχαναλυτὴ, ὁ θάνατος σὲ κυνῆγι ἀλεποῦς (τὸ κτηνῶδες ἐγγλέζικο σπόρ) τοῦ ἀγαπημένου της ἀλόγου Φόριο (εἶναι δεινὴ ἱππεύτρια), ἡ ἀποκάλυψη τῆς ἀλήθειας, ἀπὸ τὴ μαία ποὺ τὸν ξεγέννηξε γιὰ τὸ φόνο τοῦ ἀδελφοῦ της ἀπὸ τὴ μάνα τους καί, ἡ παράδοσή της στὶς ἀρχές. Καὶ μὲ τὴ φράση της *Τώρα εἶμαι ἐλεύθερη*, ἐνῶ τῆς φοροῦν χειροπέδες καὶ τοὺς ὄρκους ἀγάπης τοῦ Μάρκ ποὺ τὴ λατρεύει καὶ ὑπόσχεται νὰ τὴν περιμένει γιὰ πάντα, τελειώνει τὸ στερονογέννητο (ἢ...ἀποβολή;) τῆς «Μέτ»...

Ὀπτικὰ (ἀναμενόμενο δά !) ἐντυπωσιακὴ καὶ ὅσο σήκωνε λειτουργικὴ καὶ εὐκίνητη σὲ πόνημα...ἀλειτούργητο, ἢ σκηνοθεσία («παραγωγὴ» ἔγραφε τὸ μονόφυλλο ἐκτύπωμα τοῦ ANT1) τοῦ **Michael Mayer**. Κορύφωμα ὀπτικὸ τὸ κουαρτέτο «ἐαυτῶν της» περὶ τὴν ἡρωίδα (ἴδια κομψὰ πανωφόρια ἄλλου χρώματος—πράσινο, πορτοκαλί, μπλέ καὶ φούξια. Ὁμοίως, εὐκίνητα καὶ λειτουργικά τὰ σκηνικὰ τῶν **Julian Crouch** καὶ «**59 Productions**» (προφανῶς φέρμα ἢ ἐργαστήριον), οἱ φωτισμοὶ τοῦ **Kevin Adams**, καὶ ἡ ὀργάνωση ὀμαδικῆς κινήσεως μᾶλλον τῆς **Lynn Page**—δὲν ἀντιληφθήκαμε τὴ χορογραφία ποὺ τῆς ἀπέδιδε τὸ μονόφυλλο. Παρουσιαστὴς μεταδόσεως, αὐτὴ τὴ φορὰ κακάσχημος ἄρρη καλλικάντζαρος, μὴ κατονομαζόμενος. Ἄριστα μὲ τόνο στὸ σκηνοθέτη τῆς μεταδόσεως **Habib Azar**.

Καὶ ἡ μουσικὴ; Κάπου μὲς στὸ Νιαγάρα τῶν περὶ τὴ «Μάρνι» ἱστοσελίδων τῆς «Μέτ» διαβάσαμε ὅτι ὁ «συνθέτης» **Νίκο Μιούλι** ἔχει παρτίδες μὲ τὸ τρὶς τοῦλάχιστον ἐπισκεφθὲν τὴν Ἑλλάδα ζόμπι τοῦ μινιμαλισμοῦ **Φίλιπ Γκλάς (Philipp Glass, γ. 1937)**. Ἰσόκυρα μὲν διαφοροτρόπως δὲ ἀτάλαντος ἀποδείχθηκε ὁ Μιούλι. Τὸ πόνημά του, ἀρχίζε μὲ πρόλογο σὲ πρόζα, ἀπὸ ἓνα ἀκόμη...μόγγολο. Ὅ,τι μᾶς ἄφησε ὡς ἐντύπωση ἦταν ἓνα ἀδιάλειπτο καὶ μονότονα αἰέροο ἀριόζο-ρετσιτατίβο, φθόγγοι ὅπου πάνω τους ἀνεβοκατέβαινε πρόζα ἄνευ λόγου καὶ αἰτίας. Καμμιά προσπάθεια ἀπλοῦ, οὐδὲ κἂν ψυχαναλυτικοῦ (τὶ ζητῶ ἀφελέστατα;) βάσει τοῦ λιμπρέτου, χαρακτηρισμοῦ ἢ διαφοροποιήσεως τῶν ἡρώων: ξεχάστε λάϊτμοτιβ, ἄριες καὶ ὅ,τι θὰ περιμένατε οἱ πιὸ ὀπερατικὰ «ψαγμένοι» ἀκροατές. Ὅλοι, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους

τραγουδοῦσαν (;) τὸν ἴδιο χαβὰ ἢ...χαβαλέ. Ὁ ἄγνωστός μας ἀρχιμουσικός **Robert Spano** διεκπεραίωσε ἐπαγγελματικότερα τὴν παρτιτούρα πού ἔβαλαν μπροστά του: ἡ ὀρχήστρα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους θύμιζε ἓνα ὅπως-ὅπως «διαφοροποιούμενο»(;) ἰσοκράτημα θὰ λέγαμε 3 ἢ 4 φλάουτων καὶ 2 (τὰ εἶδαμε!) πίκκολο, ἐνῶ πίσω της ἔφθανε ὡς συνήθως (λόγω σχεδὸν μονίμως ἐλαττωματικῆς ρυθμίσεως ἤχου· ὑπαιτιότητα Ρωμηῶν ἢ Γιάνκηδων τεχνικῶν;) ἀλαργινότατος, συχνὰ σὰν βόμβος, ὁ ἤχος τῆς λοιπῆς ὀρχήστρας, φθόγγοι ἄρπας, τρεχάλες βαθυτέρων ἐγχόρδων, καμμιά νότα κόρνου κ.λπ. Ἰπῆρχαν βέβαια μονόλογοι κάποιας διάρκειας, πού μπορούσες νὰ τοὺς πεῖς καὶ ἄριες: Α' πράξη, προφανῶς β' σκηνή. μονότονος μονόλογος τοῦ Μάρκ (ἀπὸ ἀφύσικο ὡς γελοῖο τὸ πῶς ἄντεχε τὴν τόση ἀπόρριψη τῆς Μάρνι ὡς συζύγου του πιά!) Β' πράξη, ἡ «ἄρια» τῆς Μάρνι γιὰ τὸ Φόριο, τὸ ἄλογό της πού σκοτώθηκε, ἡ φλύαρη ἄρια τοῦ Τέρρου, ἀδελφοῦ τοῦ Μάρκ, πάντα Β' πράξη.. Ἀντέξαμε ὡς τὸ τέλος ἀπλῶς παρακολουθώντας μιὰ μονότονα ἐμμελῆ πρόζα, τραγουδημένη ἀπὸ ὄνειρώδεις φωνές πού ξεπέρασαν μουσικὰ καὶ ὑποκριτικὰ ἑαυτοὺς γιὰ νὰ στήσουν αὐτὸ τὸ μουσικὸ περίτριμμα: **Isabel Leonard** (Μάρνι—μεσόφωνος) **Janis Kelly** (Κυρία Ράτλαντ, μάνα τῶν Μάρκ καὶ Τέρρου—ὑψίφωνος) **Denyce Graves** (μητέρα Μάρνι—μεσόφωνος), **Iestyn Davies** (Τέρρου Ράτλαντ, ἀδελφός Μάρκ—κοντρατενόρος!!!) **Christopher Waltman** (Μάρκ Ράτλαντ—βαρύτονος), καὶ οἱ μονίμως ἀποσιωπούμενοι ἀρκετοὶ δευτερεύοντες ρόλοι, ἅπαντες ἄψογοι!

Ἡ διεθνὴς κριτικὴ ἄλλαξε τὰ φῶτα στὸ συνθέτη πού ἀναμφισβήτητα...ἐνισχύει τὸ ἐμπόριο χαρτιοῦ μουσικῆς (χάθηκαν οἱ κατασκευαστὲς ἂν περίμεναν νὰ ζήσουν ἀπὸ τοὺς ταλαντούχους), πού ὁ κ. Μιούλι καταναλίσκει ἀφειδῶς μὲ ἀνιαρότατο μπούρ-μπούρ—οὐδὲ κἀν μινιμαλιστικό. Ἄγγλος συνάδελφος, φαντάσθηκε τί ντουέτο θὰ ἐνέπνεε λ.χ. στὸν Πουτσίνι, ἡ ἀποτυχία βιασμοῦ τῆς Μάρνι ἀπὸ τὸ Μάρκ καὶ ἡ ἀπόπειρα αὐτοκτονίας της). Ὁ κριτικὸς τοῦ **Observer** βεβαιοῖ ὅτι τὸ ἔργο θὰ ξεχαστεῖ πρὶν μπεῖ τὸ 2019. Καὶ ἐμεῖς σκεφτόμαστε πόσα λιμοκτονοῦντα ἀφρικανόπουλα (Λεσότο, Μπουρουῦντι, Σιέρρα Λεόνε) θὰ σώζονταν μὲ τὰ ἑκατομμύρια δολλαρίων πού στοίχισε τὸ ἐπαίσχυντο φιάσκο. (ΜΜΑ, αἴθουσα **Νίκος Σκαλκώτας**, 11.11.2018).

Λέξεις: 1742.

